

poněvadž se bude zaměstnanec snažiti, aby dosáhl zaměstnání, jež by mu jinak poskytnuto nebylo, a dosáhnuv ho se bude obávat, aby o ně nepřišel a proto nebude míti odvalu, aby své nároky, byť i zákonem zaručené, na zvláštní odměnu za práci mimo osmihodinnou dobu pracovní vykonanou ohlásil a domáhal se jich již v době, pokud jeho zaměstnání trvá.

Zřejmou intencí zákona č. 91 z r. 1918 jest, aby zaměstnanec jako hospodářsky slabší a na zaměstnavateli závislý byl proti obcházení tohoto zákona chráněn. Proto byly k dosažení tohoto sociálně politického účelu vydány předpisy rázu velícího a důsledkem toho nutno také každou úmluvu, ať výslovně ať mlčky učiněnou, jež by těmto předpisům odporovala, považovati za nicotnou (§ 879 obč. z.).

I když jest tedy zjištěno, že žalobce při týdenních výplatách svého nároku na odměnu za práci přes čas nikdy neuplatňoval, nedá se z toho těžiti ve prospěch žalovaného, neboť přes to, že by v přijímání týdenní mzdy — bez výhrady onoho nároku — mohl býti spatřován souhlas žalobcův s výší mzdy jemu nabídnuté (§ 863 obč. z.), nedošlo tím z důvodů právě uvedených k platné dohodě a není při posuzování věci po stránce právní zajisté bez významu, že žalobce podle svého přednesu neuplatňoval svého nároku právě z obavy, aby nebyl z práce propuštěn. Tím jsou vyvráceny názory nižších soudů, proti nimž brojí odvolatel.

Poněvadž pak prvý soud důsledkem svého mylného názoru o platnosti dohody odporující zákonu č. 91 z r. 1918 neučinil skutkových zjištění, kterých bude třeba k rozhodnutí, jmenovitě nezjistil ani přibližně počet pracovních hodin přes čas, nezjistil dále, jaká odměna za hodinu práce přes čas vykonané jest přiměřena (§ 1152 obč. z.), neobíral se mimo to ani uplatněnou námitkou kompensace ani další námitkou žalovaného, že rozsah živnosti žalovaného a zvláště porážek za doby zaměstnání žalobcova u něho byl takový, že práce mohla býti vykonána ve 48 hodinách týdně, zůstalo řízení neúplným v podstatných bodech, takže soud dovolací není s to, aby rozhodl ve věci samé.

Rozhod. nejv. soudu v Brně z 19. února 1927
Rv I 396/26-1. J. K.

**Také smluvená konvenční pokuta mezi protokolovanými firmami
podléhá co do výše omezení.**

Ve sporu firmy A., společnosti s r. o., proti firmě B., akciové společnosti v Praze, žalované o zaplacení smluvené kon-

venční pokuty, namítala žalovaná mimo jiné, že ujednaná konvenční pokuta je příliš vysoká a žádala, aby byla snížena. Procesní soud odmítl konvenční pokutu snížit, kdežto vrchní zemský soud, jako soud odvolací rozhodnutím ze dne 29. prosince 1926 rozhodl, že odvolání v tomto směru je odůvodněné.

Stanovisko své odůvodnil vrchní soud takto: »Článek 284. obch. z. neobsahuje výslovně ustanovení, že konvenční pokuta při obchodech smluvená, nepodléhá případnému zmírnění soudem. Důsledkem toho přichází v tomto ohledu podle čl. 1. obch. zák. v platnost ustanovení občanského práva a to ustanovení § 1336 obč. z., který v novelisovaném svém znění stanoví, že v e v š e c h případech konvenční pokuta, byla-li dlužníkem prokázána za přemrštěnou, soudem, případně po slyšení znalců, má být zmírněna. Poněvadž tudíž v tomto případě žalovaná strana namítala přemrštěnost požadované smluvené konvenční pokuty a ji také náležitě odůvodnila, náleželo prvnímu soudu přemrštěnost, čili přiměřenost požadované konvenční pokuty případně provedením nabízeného stranou žalovanou v tomto směru důkazu znalci zjistiti a podle výsledku tohoto důkazu eventuelně požadovanou konvenční pokutu zmírniti.«

Nejvyšší soud toto rozhodnutí potvrdil a uvedl, že na tom stanovisku stojí i nová literatura: Ehrenzweig, Privatrecht, II. str. 179., Mayer, Bürgerliches Recht, II. str. 74., i judikatura sb. n. s. č. 1975, 5278. Zákonitého předpisu, který by pro obchody stanovil něco jiného, než co předpisuje § 1336 obč. zák., není.

Rozhod. nejv. soudu ze dne 8. IV. 1927, č. j. R. I. 106/27. Dr. Otakar Guth.

Navrhuje-li se exekuce na pohledávku, nutno, aby navrhovatel kromě jména a bydliště poddlužníkovy udal též právní důvod pohledávky, která má být zabavena a pokud možno i její výši (§ 54 čís. 3 ex. ř.).

Vymáhající věřitel žádal za povolení exekuce zabavením pohledávky, která přísluší povinné straně proti poddlužnici pí. M. Č., maj. domu ve V. čp. 150 v částce ± 4000 Kč.

Soud I. instance navrženou exekuci povolil, soud rekursní ji zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu vymáhajícího věřitele z těchto důvodů:

Návrh na povolení exekuce má obsahovati všechna udání,